

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

DESMANTELLANT MILIONS

Quan es va inaugurar, a qualsevol que s'hi fi-xés i aplicés un cert sentit comú, era evident que era un servei inviable, impagable i un malbaratament de diners. Quan al 2005 es va posar en funcionament un sistema de transport públic tan exòtic com un aeri entre Olesa i Esparraguera, naixia morta una promesa resultant de l'escalfada d'un polític amb poder i en època electoral. Poc importa ara el seu nom perquè ell i molts altres es van deixar portar per excessos verbals en mítings i pressions posteriors dels alcaldes corresponents, normalment correligionaris, que al final s'acabaven convertint en despeses innecessàries. Més enllà dels aeroports sense avions i altres grans construccions que van costar fortunes, en pobles i comarques, diguem-ne d'ordre menor, es feien pavellons esportius per a cinc-centes persones quan tota la població passava de poc el centenar. O qualsevol altra obra sobre-

dimensionada impossible d'amortitzar. Es pagaven amb els recursos aparentment inacabables de la Generalitat i el pobre batlle de torn que s'havia engrescat més del compte o el de la següent legislatura, quan se n'adonava, no podia ni afrontar el cost del gas per a la calefacció a l'hivern. Amb algunes particularitats que ho van agreujar i amb una despesa de més de deu milions, aquesta va ser la via per fer una connexió per cable aeri entre les dues viles, ara del Baix Llobregat i potser algun dia del Montserratí. Passant per sobre del riu Llobregat i de la concorreguda C-55, allà va aparèixer a la vista de tots els que hi passem sovint i ens fem preguntes sobre el perquè de totes aquestes infraestructures impossibles per il·lògiques. Com que en el moment de la inauguració van fer festa grossa, van tallar cintes amb la senyera i van cridar els periodistes per fer discursos ampul·losos, ara cal fer-los el lleig i confiar que almenys se'n peneixin en

privat. Atès que els actuals poden dir que no van ser ells, tenen patent per fer-nos un «discursset» ben travat per justificar les accions d'ara per alliberar-nos dels compromisos que no podem pagar. Diguin el que diguin, res justificarà els seus predecessors. Imagini que li correspon prendre una decisió executiva sobre una obra d'aquestes característiques i, més enllà de les declaracions prèvies dels responsables locals que sempre demanaven de tot, li diuen que ha de signar un contracte per a una construcció amb una despesa de més d'una desena de milions, per fer el primer aeri no turístic que s'ha concebut a Catalunya, amb una de les andanes allunyada del centre d'Esparraguera, amb uns horaris de connexió amb el tren metropolità d'Olesa desencaixats i amb una gestió prevista poc comercial, entre altres inconvenients. Tot i que no és el cas dels que ho van decidir, imagini, a més, que el resultat de la seva decisió tindrà efectes sobre el

ARXIU/O. CASANOVAS

Posada en marxa de l'aeri el 2005

seu salari i potser sobre el seu patrimoni. Jo crec que qualsevol amb sentit de la responsabilitat col·lectiva ho hauria descartat per sentit comú, estalvi i por a perdre el sou. Però als que sí que eren allà amb aquest poder la van executar alegrement i amb una despesa inicial sense lògica, assumint, a més, un manteniment anual de 350.000 euros. La

resultant de tot plegat és que va tancar al cap d'uns escassos sis anys i ara el desmantellen. Les xifres acostumen a ser més meridians que les paraules i, si fem un simple càlcul entre diners gastats i usuaris totals, cada viatge (que durava 4 minuts) ens ha costat 17 euro per la diguem-ne cínicament inversió i 3,5 euro de manteniment. Més de vint euro per trajecte. Fent els càlculs ben generosos, surt a 5 euro per minut i passatger.

Per tancar aquesta història, l'actual president dels Ferrocarrils ha anunciat el desmuntatge tot informant in situ que les cabines es reaprofitaran a Núria, les dues andanes se cediran als municipis per a altres usos i les torres es deixaran dempeus per si un dia a algú se li acut reprendre el servei. Potser quan un descendent d'algun d'ells que es dediqui a la política i compti que la memòria ciutadana és selectiva, es tornarà a animar en una xerrada virtual i recuperarà la promesa. I tots a votar.

L'OCUPACIÓ D'HABITATGES

TRIBUNA

Narcís Lupon Sala

PORTAVEU DEL PDECAT AL CONSELL COMARCAL DEL BAGES

Actualment l'ocupació il·legal d'habitatges, més popularment dit «Ocupa», és un problema greu que afecta el nostre país i que comença a prendre forma a la nostra comarca.

Aquesta ocupació il·legal afecta tota la ciutadania, els particulars que tenen el seu pis, casa o segona residència i les institucions públiques, privades, entre d'altres, que tenen els seus habitatges

destinats a les famílies més vulnerables. Precisament per fer front a aquest problema, el dilluns 24 de juliol, en el ple ordinari del Consell Comarcal del Bages, des del PDeCAT varem presentar una moció de la proposició de llei que hem presentat també al Congrés de Diputats per regular l'ocupació il·legal d'habitatges. En faig un breu resum dels punts bàsics:

1. Protegir la propietat privada.
 2. Protegir les entitats socials i administracions públiques per a la protecció i disponibilitat d'habitatges destinats a habitatge social.
 3. Protegir les famílies vulnerables de les màfies que ocupen il·legalment habitatges.
 4. Agilitzar el procés judicial a través del «Judici Verbal», per recuperar de forma immediata aquest habitatge.
- Lamentablement, la proposta va ser re-

butjada amb els vots en contra del govern del Consell, ERC, PSC i ICV. Els arguments que varen fer servir són al meu entendre del tot ambigus, alguns més legalistes i d'altres més ideològics, però cap d'ells va oferir cap alternativa, cap modificació ni millora a la proposta. Tot plegat sorprèn, perquè en aquest tema cal actuar amb contundència i no amagar el cap sota l'ala. Aquest és un problema que afecta tota la ciutadania i tots els substrats de la societat, tant el que té un habitatge i en vol gaudir com el que el necessita i acredita trobar-se en situació de vulnerabilitat.

«Aquest és un problema que afecta tota la ciutadania i tots els substrats de la societat, tant el que té habitatge com el que en necessita»

Tot sovint tinc la sensació que el «postureig ideològic» parlant de l'eix esquerra/dreta per argumentar un vot negatiu segons convingui, és una cortina de fum per no afrontar els problemes reals de la gent, aquest binomi ideològic que a alguns partits ja els va bé per tenir contenta la seva parròquia, crec honestament que no té validesa en la societat en què vivim, una societat moderna, pròspera i plural. Des del PDeCAT seguirem treballant en aquesta i altres propostes per donar solucions a les noves dinàmiques de la societat, en aquest cas per resoldre un tema greu com és l'ocupació il·legal d'habitatges, que no entén de dretes ni d'esquerres, que és un problema de tots i que cal abordar amb rapidesa i diligència i que malauradament al Consell Comarcal del Bages, i gràcies els vots del govern d'ERC, PSC, ICV, no ha prosperat.

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC A L'ADREÇA CARTESDIRECTOR@REGIO7.CAT

La presència del sol

XAVIER OBIOLS SÁNCHEZ. SOLSONA

n El sol dansa en el cel blau, d'un costat a l'altre no està quiet ni un sol moment, navega pel cel com si fos el mar. A vegades s'amaga darrere d'una manta grisa, que fa que vingui alguna tempesta i així es regui la nostra terra.

No podem tenir sempre sol, necessitem que també s'amagui, necessitem l'aigua que aporta la seva absència, encara que sigui estiu, primavera o tardor. No a tot arreu fa una actuació igual, hi ha llocs on s'amaga menys, per tant, hi ha llocs on hi ha desertització. Per sort, nosaltres, per ara, estem ben situats, hi actua el sol amb tota naturalitat, però també deixa que la pluja actuï en les diferents

èpoques de l'any.

A l'hivern ens queixem que no ens escalfa prou, a la tardor que no se li veu prou el pèl, a la primavera que va bé però quan s'amaga no. I a l'estiu, ens queixem que hi és massa sovint, ens escalfa i hem de capbussar-nos a dins del riu.

No sempre és alegria el que ens aporta, a vegades ho asseca tot i desgràcies ens apropa. A més, més d'un inconscient tira el ci-

garret per la finestra del cotxe, i provoca incendis forestals, allà on més seca és la zona.

Sí que el sol és una molèstia, a vegades, però la majoria del temps ens agrada tenir-lo amb nosaltres. El sentim a prop, amb aquella escalfor que a l'hivern ens ajuda a passar els dies endavant. Però, com en la majoria de les coses, només ens recordem del sol quan fa falta i no quan és

present.

A vegades quan fa dies que el sol no surt, les plantes estan ensopeïdes, però, de cop, quan només les acaricia un raig de llum, aquestes es posen boniques, s'encaren cap al sol, per rebre tota la seva energia, que tant necessiten per viure, créixer i somriure. Aquestes aprofitaran el sol per fer la fotosíntesi, i així ompliran d'oxigen el planeta.